

CURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir, Mitropolit
al Chișinăului și al întregii Moldove
Nr. 12(245) 15 decembrie 2011

S-a început frângerea mâinilor?

Pe data de 27 martie, 2011 postul de televiziune Publica, ne-a delectat cu o emisiune la tema „Are nevoie Biserica de reforme?” Emisiunea a întrunit, preoți, istorici, creștini și ateii și a fost foarte înfierbântată.

De la bun început risc să afirm că emisiunea a fost proastă, și nu a trezit la spectatorii credincioși, practicanți decât doar dezgust și amărăciune. Emisiunea a fost confuză, căci nici organizatorii acesteia nu știu ce au ei în vedere când vorbesc de reforme în Biserică.

Țin să-i mulțumesc dlui doctor în istorie Ion Varta care a spus că problema reformelor în Biserică trebuie pusă de Biserică și discutată în cadrul Bisericii nu de cei din afara ei.

Însă vocea dlui doctor a fost ca un glas în pustie.

Spre regret, toată gălăgia cu „reforme în Biserică” până la urmă s-a rotit în jurul ideii de a introduce aparatele de casă și impozitarea Bisericii.

Ca un spectator simplu chiar n-am înțeles de ce problema reformelor în Biserică a fost ridicată de un ateu declarat și altul nedeclarat, care chipurile apără drepturile omului la orice colț de stradă, chiar și atunci când nu este rugat.

Emisiunea a fost comentată și de unii blogeri. Mi-a plăcut comentariul lui Andrei Fornea care referindu-se la propunerea de a impozita bisericile spune: „Nu știu cui i-a venit în cap asemenea basm, probabil este vorba de generația nouă care uite va schimba lucrurile în bine. O brânză.

Eu vreau să vă aduc aminte de 3 momente când a răs întreaga planetă de noi:

- 1) când am fost declarați cei mai bețivi din lume;
- 2) când am fost declarați cei mai săraci;
- 3) când am devenit țara cu cea mai proastă situație demografică.

Deci avem deja 3 titluri de campioni, mai urmează unul, cel de “prima țară care impozitează credința”.

Eu mă consider creștin. Din păcate n-am fost la biserică de 3 luni dar regret mult acest lucru, cândva mergeam mai des. Idee este că nu m-a tras nimeni niciodată de mână să donez bani și nici nu mi-a interzis nimeni intrarea în biserică. Sunt liber să mă rog GRATUIT. Paradoxul este că despre această idee năstrușnică de impozitare a bisericii ne vorbesc ateii sau cei care n-au călcat niciodată în biserică”.

Are dreptate Andrei.

Într-adevăr problema este ridicată de cei care au fost probabil o singură dată în biserică, la Botez, dar și atunci nu au venit din propria inițiativă ci au fost aduși de către nași.

Însă nu sunt de acord cu Andrei atunci când spune că ideea de impozitare a bisericilor vine de la tineri. Cred că ideea vine din altă parte.

În ultimul timp creștinii ortodocși, și cei mai puțin ortodocși, se manifestă cu ocazia unor lucruri care vin în contradicție cu principiile de credință. Aici am putea aminti manifestările împotriva cursului „Deprinderi de viață”, paradelor minorităților sexuale, legii antidiscriminare ș.a.

Lasă impresia că anume aceste momente au trezit nemulțumirea unor forțe destul de puternice, care încearcă să închidă gura credincioșilor. Dar cine are influență asupra credincioșilor, dacă nu preoții?

Acum devine mai clar, de ce apare propunerea cu impozitarea bisericilor. S-a început frângerea mâinilor pentru a obține adoptarea legii antidiscriminare.

Sau poate nu am dreptate?

Nicolae Fuștei

Pomenirea zămislirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de către Sfânta Ana

9/22 decembrie

Domnul și Dumnezeul nostru, vrând să-Și gătească Luiși biserică însuflețită și casă sfântă pentru sălășluirea Lui, a trimis pe îngerul Său

la dreptii Ioachim și Ana - căci din aceștia avea să se nască Maica Sa după trup - și a arătat mai dinainte că va zămisli cea steapă și cea care nu avea copii, pentru ca să adeverească zămislirea Lui din Sfânta Fecioară. Astfel, Sfânta Fecioară Maria a fost zămislită din făgăduință, dar din unire și din sămânță bărbătească. Numai Domnul nostru Iisus Hristos a fost zămislit fără unire și fără sămânță bărbătească și S-a născut din Sfânta Fecioară Maria mai presus de înțelegere, așa cum numai El știe; fiind Dumnezeu desăvârșit a luat trup desăvârșit, așa precum și la început a făcut și a plăsmuit firea omenească.

Prăznuim dar această zi cu aducere aminte de cuvintele spuse dreptilor Ioachim și Ana de îngerul care le-a binevestit sfânta zămislire a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu. Dumnezeu, Cel ce a făcut lumea din nimic, a prefăcut în fapte aceste cuvinte; a trezit pântecul cel sterp spre rodire și a făcut în chip minunat maică născătoare de copii pe aceea ce îmbătrânise fără să nască. Dumnezeu a dat acest rod vrednic de ruga dreptilor Ioachim și Ana, din care avea să vină însuși Dumnezeu în trup spre nașterea din nou a lumii. Dumnezeu a binevoit ca acești înțelepți părinți să nască pe Fecioara, pe cea hotărâtă mai înainte de veac, pe cea aleasă din toate neamurile să fie Născătoare de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.

Reprezentanții Mitropoliei Moldovei au participat la ședința lărgită a Comisiei drepturile omului și relații interetnice

În dimineața zilei de 7 decembrie, a avut loc o ședință lărgită a Comisiei drepturile omului și relații interetnice, la care au fost invitați să participe și reprezentanți ai Mitropoliei Chișinăului și Întregii Moldove, delegația mitropolitană fiind condusă de secretarul eparhial, Prot. Mitr. Vadim Cheibaș.

Membrii comisiei au

prezentat proiectul pentru modificarea și completarea Legii nr. 125 - XVI privind cultele religioase și părțile lor componente din 11 mai 2007, după care a urmat o serie de discuții pe marginea acestuia.

Ca și anterior, Mitropolia Moldovei, prin reprezentanții ei, și-a manifestat dezacordul cu privire la implementarea

proiectului sus-menționat, deoarece nu aduce nici o schimbare substanțială Legii nr. 125 - XVI și problemele rămân la fel de acute.

Astfel, s-a hotărât continuarea discuțiilor în ședințe ulterioare pentru a se putea ajunge la un consens și pentru a aduce legii transformări reale.

Orarul dărilor de seamă (Eparhia Centru)

ORARUL DĂRILOR DE SEAMĂ PE TR. IV a. 2011 PENTRU PROTOPOPIATELE CARE SUNT ÎN JURISDICȚIA DIRECTĂ-CANONICĂ ȘI ADMINISTRATIVĂ A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLITUL CHIȘINĂULUI ȘI AL ÎNTREGII MOLDOVE (EPARHIA DE CENTRU)

20.12.2011

r. Rezina, r. Șoldănești, r. Florești, r. Telenești, r. Strășeni,

21.12.2011

r. Soroca, r. Criuleni, r. Dubăsari; m. Chișinău, r. Ialoveni

22.12.2011

r. Drochia, r. Ștefan-Vodă, r. Orhei, r. Căușeni, r. Rîșcani, r. Anenii Noi,

DĂRILE DE SEAMĂ SE PRIMESC DE LA 09:30 PÂNĂ LA 15:00.

COMISIA DE PRIMIRE A DĂRILOR DE SEAMĂ.

**Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la
Curierul Ortodox pe anul 2012**

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

12 decembrie

Mitropolitul Vladimir a liturghisit la catedrala mitropolitană. În aceeași zi a participat la dezvelirea bustului la mormântul preotului Mihai Ceachir, la cimitirul central din capitală.

11 decembrie

ÎPS Mitropolit Vladimir a liturghisit la catedrala „Nașterea Domnului” din Chișinău.

1 – 8 decembrie

ÎPS Vladimir conduce o delegație de pelrini în Țara Sfântă.

29 noiembrie

Înalt Prea Sfințitul Vladimir, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe din Moldova, a participat la ședința Prezidiului Consiliului Interreligios al CSI de la Eravan, Armenia.

25 noiembrie

ÎPS Vladimir a vizitat Gimnaziul-internat nr. 3 din Chișinău.

24 noiembrie

ÎPS Mitropolit Vladimir a liturghisit la Mănăstirea «Sf. M. Mc. Teodor Tiron» în capitală.

23 noiembrie

Înalt Prea Sfințitul Vladimir a participat la hirotonia arhimandritului Irineu (Tafunea) în treapta de episcop

de Orsk și Gai.

20 noiembrie

În dimineața zilei de 20 noiembrie, Înalt Prea Sfințitul Vladimir a participat la Sf. Liturghie oficiată în catedrala «Hristos Mântuitorul» cu prilejul împlinirii a 65 de ani de la nașterea Sanctității Sale Kiril, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse.

19 noiembrie

În seara zilei de 19 noiembrie 2011, Înalt Prea Sfințitul Vladimir, împreună cu arhierii din cuprinsul Mitropoliei Moldovei, au participat la slujba privegherii din Catedrala „Hristos Mântuitorul”, unde s-au învrednicit să se închine Brâului Maicii Domnului, care a fost adus în Rusia spre închinare credincioșilor și se va afla până pe 27 noiembrie a.c.

16 noiembrie

În dimineața zilei de 16 noiembrie, Înalt Prea Sfințitul Vladimir a primit în audiență pe domnii Alexandru Gusev, președintele S.A. „Moldovagaz”, Constantin Cuiumju, director SRL „Chișinău-Gaz”, Alexandru Arabadji, inginer șef SRL „Chișinău-Gaz”, precum și pe domnul Eugeniu Cramarenco, consilier al președintelui „Moldovagaz”. În aceeași zi Mitropolitul Vladimir s-a întâlnit cu președintele companiei dl Vitalie Iurcu împreună cu care au fost discutate câteva inițiative comune de colaborare.

AU FOST HIROTONIȚI

11 decembrie

În cadrul Liturghiei de la catedrala mitropolitană din Chișinău au fost hirotoniți: Rodion Doboș în treapta de diacon și cea a lui Constantin Cojocaru în treapta de preot.

24 noiembrie

În timpul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii desfășurate în catedrala mănăstirii «Sf. M. Mc. Teodor Tiron» din capitală, diaconul Mihail Constandache a fost hirotonit în treapta de preot, iar Veaceslav Lungu, student în anul IV la Academia Teologică din Chișinău a fost hirotonit în treapta de diacon.

DECORAȚII BISERICEȘTI

24 noiembrie

Diaconul Veaceslav Lungu, student în anul IV la Academia Teologică din Chișinău a fost decorat cu orarul dublu.

Mănăstirea Noul-Neamț în veșmânt de sărbătoare

Ziua de 28 noiembrie este una deosebită pentru mănăstirea Noul-Neamț. Cuviosul Paisie de la Neamț, sărbătorit astăzi de către Biserica Ortodoxă, îi adună pe cinstitorii săi, monahi și mireni, din diferite colțuri ale lumii. Doi arhierii, zeci de preoți și sute de credincioși sau adunat la mănăstirea Noul-Neamț în dimineața zilei de luni pentru a-l premia pe Dumnezeu și a-l cinsti pe cel care este ocrotitorul și îndrumătorul spiritual al monahilor ce viețuiesc în acest sfânt așezământ. Cuviosul Paisie este deapauri fierbinte rugător și mijlocitor pentru toată lumea, în deosebi pentru cei ce îl cinstesc.

Două Sfinte Liturghii au fost săvârșite în această zi în mănăstire. Una în Soborul Înălțării Domnului de către Prea Sfințitul Anatolie (Botnari), Episcop de Cahul și Comrat, și alta în Soborul Adormirii Maicii Domnului de către Prea Sfințitul Irineu (Tafunea), Episcop de Orsk și Gai, fost frate și viețuitor al mănăstirii Noul-Neamț. La serviciul divin a luat parte și soborul slujitorilor mănăstirii în frunte cu părintele stareț, arhimandritul Paisie (Cecan), dar și o mulțime de clerici din cuprinsul Mitropoliei Moldovei și din alte eparhii ale Bisericii Ortodoxe surori.

După Sfânta Liturghie a fost săvârșit un Te-Deum de mulțumire, în curtea mănăstirii, în fața icoanei Cuviosului Paisie. Un parastas pentru vrednicul de pomenire Episcopul Dorimedont (Cecan) a încheiat rugăciunea comună.

Agapă frățească a fost propusă tuturor celor prezenți la slujbă: fraților, enoriașilor și oaspeților mănăstirii în biserica Sfintei Cruci – Trapeza frățească. Pentru toți cei ce au avut posibilitatea să se roage în această zi la mănăstire, această zi va rămâne una de referință, încurajătoare în viața duhovnicească.

Adunarea Blagociniei de Orhei

În data de 8 decembrie 2011, a fost convocată Adunarea Generală a preoților din raionul Orhei. În cadrul acesteia, au fost discutate mai multe subiecte de o importanță vitală pentru viața Blagociniei și pentru buna desfășurare a vieții Bisericii Ortodoxe din Moldova!

Lucrările Adunării au demarat cu Cuvântul de salut a Prea Cuviosului Părinte Blagocin, urmat de un raport amplu asupra activității desfășurate în anul 2011. Un îndemn deosebit la o lucrare misionar-pastorală dar și socială a fost făcut de către Părintele Blagocin prin discursul său intitulat: «Probleme și soluții pentru o pastorație mai eficientă a Bisericii». Unele soluții în acest sens au fost propuse și de Pr. Iulian Rață, Parohul bisericii «Sfânta Treime» din s. Lucașeuca r-l. Orhei. După mai multe discuții referitoare la discursul Prea Cuvioiei Sale, Părintele Siluan a menționat în mod deosebit roadele benefice ale vizitei Prea Fericitului Patriarh Kiril în Moldova, care a avut loc în toamna acestui an. Prilej de bucurie pentru întreaga Blagocinie a fost și vizita Sanctității Sale chiar în inima Blagociniei noastre, adică în Sfânta Mănăstire a «Nașterii Maicii Domnului», din s. Curchi, r-l. Orhei.

De asemenea, Părintele Blagocin a dat o notă activității mai multor parohii vizitate de Sfinția Sa în 2011, declarându-se în linii generale satisfăcut de activitatea preoților parohi, dar menționând și anumite lacune în gestionarea mai multor treburi bisericesti, totodată, dând și sfaturile de riguar. Un subiect aparte a constituit și parohiile în construcție cât și problemele cu care se cionesc preoții parohi la edificarea sfințelor lăcașe. Din păcate, marea majoritate a acestora a menționat lacunele din Legea Cultelor R. Moldova, care din păcate provoacă o serie de probleme la Înregistrarea noilor parohii.

Luând în considerație evenimentele de ultimă oră, reflectate în Presa din Moldova, care au pus, din păcate nu în cea mai bună lumină Slujitorii Sfântului Altar, din partea preoților s-a cerut întemeierea unei Comisii Disciplinare active, care să se îngrijească corespunzător de activitatea preoților în parohie și să prevină la maximum astfel de cazuri.

Alte subiecte discutate au fost:

- Organizarea subiectelor tematice referitoare la activitatea practică a Slujitorilor Sfântului Altar;
- Ridicarea Gradului didactic a profesorilor de religie;
- Formarea cât mai rapidă a cursurilor pentru primirea modulului psihopedagogic a preoților ce predau religia în școli;
- Părinții au fost rugați să se îngrijească de o bună organizare a Sărbătorilor prilejuite de Nașterea Mântuitorului, astfel încât acestea să reușească de a transmite bucuria Nașterii în sufletele credincioșilor.
- Numirea noului șef pentru Sectorul Nr. 5 a Blagociniei de Orhei! Astfel, în urma cererii de eliberare parvenite din partea Prot. Mitr. Feodor Roșca, Sfinției Sale i s-au adus cele mai sincere mulțumiri pentru buna activitate desfășurată de-a lungul anilor în funcția dată. Totodată, în locul Sfinției Sale a fost numit șef de Sector Prot. Oleg Dolgieru.

La sfârșitul Adunării, toți preoții prezenți au primit în dar Ediția Specială a Sfintei Evanghelii, tipărită cu ocazia Vizitei Sanctității Sale, Prea Fericitului Părinte Patriarh Kiril în R. Moldova, pentru ce, preoții au ținut să aducă sincere mulțumiri Părintelui Patriarh pentru grija părintească.

Biroul de Presă a Blagociniei de Orhei

”Avem dreptul să trăim într-o lume fără violență”

16 Noiembrie 2011. Seminarul Teologic din Chișinău a organizat o conferință la tema: ”Avem dreptul să trăim într-o lume fără violență”.

Câțiva seminariști au venit cu referate, prezentând fenomenul violenței din punct de vedere social, moral, psihologic și juridic. Din perspectivă teologică au vorbit invitații: Prot. Vasile Ciobanu, duhovnicul protopopiatului Ialoveni, Prot. Octavian Moșin, președintele Asociației Studenților Creștini Ortodocși și Prot. Ioan Uglea, lector în cadrul Academiei Teologice.

S-a scos în evidență actualitatea problemei, încercându-se de a identifica soluții întru dezrădăcinarea acesteia din societatea contemporană.

S-a venit cu exemple din viață și cu cazuri concrete prin care a fost depășită violența prin credință și cu participarea reprezentanților Bisericii. Invățaceii teologi au fost îndemnați să ducă o viață în duhul păcii, încât să radieze blândete, înțelegere, răbdare și dragoste față de cei din jur.

Libertatea omului este dar de la Dumnezeu

Omul a fost creat să fie liber. A primit la facerea sa două daruri divine inestimabile: conștiința și libertatea. Conștiința i-a fost dată pentru a-și înțelege menirea în lume și a se dezvolta corect, păstrându-și nezdruccinată armonia trupului și sufletului, iar libertatea – pentru a trăi bucuria supremă și veșnică a comuniunii cu Dumnezeu, întru împlinirea sa spirituală. Aceste două daruri exprimă principiul existențial al omului și îi determină esența umană. Sunt inseparabile de statutul său originar prin care a fost definit.

Cu toate acestea, de când există pe pământ, omul nu a trăit niciodată libertatea, decât în cazurile când a dobândit-o de unul singur. S-a făcut liber numai conștientizând efortul pe care trebuie să-l depună în acest sens. Pentru că libertatea nu i s-a dat într-o formă desăvârșită, ci doar ca posibilitate de a o valorifica. Încă de la apariția sa pe pământ, omul a avut autonomie absolută ca să-și formeze și să-și trăiască libertatea în aspectele și conținutul pe care le dorește. Fiind creat după chipul lui Dumnezeu și fiind de la bun început om, dar nu o ființă în devenire, Adam avea libertatea în sine. Starea sa normală era însăși libertatea, premisa vieții veșnice. Urma doar să-și consolideze înalta stare, s-o materializeze potrivit individualității și naturii sale. Iar pentru a fi protejat și sigur de evoluția și afirmarea libertății, a avut întru îndeplinire voia îndrumătoare a lui Dumnezeu. După cum însă s-a dovedit, omul nu a înțeles niciodată că voia lui Dumnezeu nu este o condiție sau o interdicție, care poate fi încălcată sau evitată, dar este însuși principiul dumnezeiesc al perpetuării vieții, prezent și în chipul său. Această neînțelegere, neascultare, i-a diminuat libertatea și i-a adus moartea. Același lucru se întâmplă până în prezent cu orice om. Încălcând voia lui Dumnezeu ne punem în opoziție cu noi înșine, pentru că ne formăm ca personalități fiind în contradicție cu principiul dezvoltării libere.

Așadar, libertatea poate fi cucerită numai revenind la acest principiu care a fost încălcat de primul om și de toți care l-au urmat. Condiția libertății este înțelegerea, acceptarea și trăirea (cunoașterea) voii lui Dumnezeu.

Odată cu apariția societății omul și-a sacrificat libertatea, pentru a-și desăvârși condițiile de co-existență. Simțind necesitatea firească să se împrejmuiască cu semenii săi și să se adapteze la prezența lor, a plătit cu libertate, chiar de la început, când comunitatea umană consta numai din două persoane: el și ea. Recunoscând și îndeplinind normele conviețuirii, se acomoda la o stare de spirit comună și ceda din libertatea sa întru consolidarea intereselor obștii. Astfel, relațiile umane și necesitatea îmbunătățirii lor i-a condiționat libertatea, l-a determinat ca element integrant al unei libertăți impersonale. Până la urmă, perfecționând rânduiețile vieții în comun, omul și-a pierdut pe neobservate și irecuperabil libertatea.

În zilele noastre, ca și oricând, libertatea poate fi simțită și descoperită numai în adâncul credinței. Cunoșcând și fiind conștient de rolul incomparabil al credinței, oricare om din societate, care își dorește și caută libertatea adevărată, are totuși de învins multe dificultăți inițiind dialogul său deschis și sincer cu Dumnezeu. Din cauza unor grave boli de suflet de care suferă nu reușește să se aprofundeze în credință, unde s-ar regăsi pe sine și ar descoperi lumea în cele mai subtile legături ale realității. Orgoliul, egoismul, invidia și alte vicii au devenit calități netăgăduite și îl țin într-o credință superficială, respectată formal și din obișnuință, care nu este trăită cu inima.

Interiorizarea în credință cultivă capacitatea unică de a cunoaște și a contempla secvențele împletite ale vieții ca pe o imprimare a infinitului în clipa prezentului. Libertatea este permisul de intrare în minuscula unitate a timpului, în lumina ei imergentă, în proiecția căreia tot mai pătrunzător este percepută realitatea. Iar pentru a-i reuși, omul trebuie să corespundă, să nu fie împovărat de inutilități și proprietăți neadecvate după conținut și puterea de influență. Trupul și sufletul trebuie curățate (eliberate) de deșeurile care îl fac neștiutor, inconștient, violent, neiertător – supra-dimensional și tulburat. Libertatea este ușoară, imponderabilă, iar sedimentele nocive ale plăcerilor și păcatelor îl fac masiv și greu. Sub presiunea lor se formează straturile cancerigene ale sufletului, care se abat și asupra duhului, opunându-se lucrării lui. „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor” (Mt. 5,3).

Valeriu
Ionaș, *Repere ortodoxe în educație.*
Chișinău, Editura Labirint 2011

Pentru pedeapsă „dizolvată” în dragoste

Rănile se spală cu vin, dar se vindecă cu ulei. Așa e și în educație - indulgența trebuie amestecată (...) cu exigența.
(Sfântul Ambrosie de Mediolan)

Devenind părinți, mai devreme sau mai târziu ne ciocnim de problema metodelor de educație, inclusiv a aplicării pedepselor. Ne-am propus să facem o mică cercetare la această temă, răsfoind paginile a două cărți. Una dintre ele, „Cum să-ți educi copilul în stil ortodox” conține opinii ale sfinților și ale unor părinți duhovnicești ai timpurilor noastre. (Câteva fragmente din această culegere le-am tradus din limba rusa, spre a le propune atenției cititorilor noștri). Cartea psihologului român Irina Petrea „Și tu poți fi superdădacă, sau Cum să-ți crești bine copilul” vine să completeze într-un mod armonios cele spuse de sfinții părinți prin sfaturi și explicații ale unui specialist.

Educația, precum ne convingem, este un proces complex. Care solicită un efort permanent al voinței, intelectului, susținute de dragostea care „mișcă sori și stele”. Avem multe exemple și în istoria creștinismului, când prin povățuire, cu dragoste și rugăciune (nicidecum prin argumentul forței) părinții au reușit să educe niște copii buni, uneori schimbându-le destinul în chip minunat, ba chiar aducându-i în rândul sfinților. Să ne amintim de mama Sf. Augustin, care ani de zile a plâns și s-a rugat pentru fiul ei ce alunecase în păcat, de tatăl Sf. Grigorie de Nazianz, care avea rugăciunea inimii și era un om deosebit de blând, șirul exemplului poate fi lung... Dar să vedem în cele ce urmează cum trebuie să muncim la educarea corectă a copiilor noștri, alternând dragostea cu pedepsele și ce înseamnă a pedepsi în concepția sfinților părinți...

Sf. părinți ne atenționează asupra pericolului a două extreme în educație – 1) **indulgența nesăbuită** a unor părinți, care nu-i pedepsesc de loc pe copii pentru faptele urâte și le permit să trăiască așa cum vor; 2) **asprimea exagerată** a altora, care mai mult își varsă mânia și răutatea decât îi pedepsesc. **Ambii săvârșesc un păcat.**

„Asprimea continuă este amară și răpește bucuria

din sufletul copilului”, zice sfântul Teofan Zavoritul. Astfel Sf. Teofan și alți sfinți atenționează asupra importanței dragostei în educație și a unei pedepse „dizolvate” în căldura dragostei. Iar protoiereul V. Zenicovschi, în consonanță, susține că dragostea le va bătați părinților calea către inimile copiilor și va face ca aceștia să nu-i respingă atunci când vor fi pedepsiți. **„Dacă inima copilului nu este înăspriată, atunci conștiința însăși îl va demasca în asemenea cazuri”,** susține el.

Scopul principal al pedepsei trebuie să fie dragostea și unicul său scop – corectarea copilului, mai susține și un sfânt mucenic al timpurilor noastre Vladimir (Bogoiavlenschi). El ne sfătuiește **să amânăm pedeapsa până trece valul de mânie, dar sa nu uităm de ea,** ci să o aplicăm cu înțelepciune: „... pedeapsa trebuie să fie părintească și nici odată să nu treacă în cruzime. Mai ales ea nu trebuie să se săvârșească cu mânie, deoarece „mânia omenească nu săvârșește dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1, 20). Copiii trebuie să vadă că părinții recurg la pedeapsă fără dorință, că ne doare să-i pedepsim corporal și dacă o facem, doar pentru că ne impune dragostea părintească, care dorește corectarea lor. Cel iritat pedepsește ca să se răzbune, dar părinții creștini trebuie să pedepsească nu din răzbunare pentru jignirea adusă lor, dar deoarece copilul a săvârșit un păcat, l-a supărat pe Dumnezeu. Dacă copilul te va supăra prin o faptă rea amână pedeapsa până îți va trece valul de mânie, dar nu trebuie să uiți - a amâna nu înseamnă a anula. Am spus că pedeapsa trebuie să fie părintească și nu una despotică, iar aceasta se întâmplă adesea atunci când săvârșim pedeapsa în accesul mâniei.” (V. Bogoiavlenschi).

Ideti importante despre educația copiilor chirurgical și episcop, Sfântului Luca Voino-Iasenețchi care ne atenționează că nu putem educa micuțul fără a-l pedepsi niciodată. „O greșeală foarte mare săvârșesc părinții care sunt îndrăgostiți de copilașii lor; îi adoră, le iartă toate, niciodată nu-i pedepsesc. Despre asemenea părinți spune înțeleptul Sirah: „Alintă-ți odrasla și ea te va înspăimânta”. (Sir. 30, 9). Dar e nevoie de măsură

în pedeapsă. Să nu-i pedepsim pe copii cu iritare, cu ură. Trebuie să-i pedepsiți liniștiți, cu dragoste. Atunci copiii vor simți această dragoste, ei vor simți că merită pedeapsa și atunci aceasta va avea folos și îi va corecta. La un asemenea mod de pedeapsă a copiilor mulți dintre voi nu se gândesc și lasă nepedepsite nu numai păcatele mici, dar și cele mari – furtul, huliganismul, chiar și desfrâul tinerilor”- spune Sf. L. Voino-Iasenețchi.

Despre pericolul de a-i înăspri pe copii cu comportamentul sau pedepsele legate de iritare, ne atenționează și apostolul Pavel: „Voi, părinților, nu-i iritați pe copiii voștri, ca să nu cadă în disperare”. (Efeseni 6,4; Coloseni 3, 21).

Asau a-l pedepsi pe copil pentru greșelile lui, Asau a-l pedepsi prea aspru este la fel de periculos pentru starea sa sufletească „Pentru un suflet iubitor e mai ușor și mai plăcut să alinte copiii, e mult mai greu s-i pedepsească. De aceea pedepsirea este semnul unei dragoste profunde și active, care jertfește liniștea sa sufletească pentru curățirea hainei murdărite de păcat a copilului” (prot. Vasili Zenicovschi).

Un exemplu de corectare cu dragoste și blândețe ne oferă însăși Evanghelia, atunci când pruncul Iisus se rătăcește de părinții săi în Ierusalim și este găsit la Templu Maria, mama lui nu l-a pedepsit, ci l-a mustrat cu destulă îngăduială....

Un alt sfânt al timpurilor noastre, episcopul Filaret al Moscovei ne sfătuiește: „Dascălul iritat nu educă, ci irită. Prin gălăgia iritării se astupă vocea adevărului. Povățuiește pașnic și cu bunăvoință, pedepsește cu măsură și cu părere de rău”.

Din fragmentele reproduse mai sus și din altele la aceeași temă, selectate din culegerea „Cum să ne educăm copilul în stil ortodox”, vedem că bătaia este o soluție extremă și e recomandată cu foarte multe rezerve, pe când povățuirea cu blândețe și răbdare sunt socotite necesare. Prin pedeapsă autorii subînțeleg mai degrabă o povățuire...

Orice exces creează probleme – la fel e și în educație!

În cartea „Și tu poți fi superdădacă, sau Cum să-ți crești bine copilul” Irina Petrea, autoarea unei emisiuni televizate cu același titlu, analizează multe cazuri și situații concrete ce apar în relațiile dintre părinți și copii, oferind soluții rezonabile și utile. Sfaturile psihologului I. Petrea sunt în deplină consonanță cu cele ale sfinților părinți. Cartea e scrisă cu o deosebită dragoste pentru micuți. Autoarea vine să ne atenționeze că fiecare detaliu din comportamentul părinților, din relația dintre ei este important și influențează asupra formării copilului, că fiecare matur e rezultatul propriei copilării.

Autoarea remarcă faptul că dreapta măsură (care este și una dintre cele mai prețuite virtuți creștine!), ne este de mare ajutor în relațiile cu propriii copii. Orice exces creează probleme: răsfățul, supraevaluarea copilului, subevaluarea lui, asprimea excesivă, cicălirea, violența fizică și verbală. Soluția oferită de I. Petrea în relațiile cu cei mici constă într-o atitudine plină de blândețe, răbdare, calm, dar acestea susținute de o calitate importantă - fermitatea.

Copilul adoră adulții hotărâți și îi ascultă cușor, deoarece el se simte ocrotit, în siguranță. Blândețea și fermitatea trebuie să se reflecte pe chip, în voce și în mișcări. „Cum v-ați simți dacă venind la dentist, acesta cu o mână tremurând v-ar întreba ce ar trebui să vă facă? Nu-i așa că ați fugi?”. Pe lângă acestea, adultul trebuie să rămână calm și răbdător, indiferent de situație. „Chiar dacă am avut o zi proastă la serviciu (ce vină are însă copilul de aceasta?) îl putem ruga cu respect (se simt foarte importanți în asemenea situații):”Puiule, pune te rog mașinuța ceea cu sirenă la loc, nu mă simt prea bine. Îți promit să ne jucăm cu ea imediat ce-mi revin. Știu că mă înțelegi și îți mulțumesc.” Folosind această tactică în locul obișnuitului ton de comanda, vom rămâne uimiți de rezultate!

(va urma)

Preoteasa Alina Rusu

CALENDAR ORTODOX

Decembrie - Undrea

1 Mc 14 Sfântul Proroc Naum; Cuv. Filaret.

2 J 15 Sfântul Proroc Avacum; Sf. Mc. Meropi.

3 V 16 Sfântul Proroc Sofronie; Cuviosul Ioan Sinaitul.

4 S 17 + Sfântul Mucenic Varvara; Cuviosul Ioan Damaschin.

5 D 18 Duminica a XXVII după 50-me. + Cuviosul Sava cel Sfințit; Sântul Mucenic Anastasie.

6 L 19 +) Sf. Ierarh Nicolae.

7 M 20 + Sf. Mc. Filoteia de la Argeș; Sf. Ambrosie de Milan.

8 Mc 21 Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Sosten.

9 J 22 Zămislirea Sfintei Fecioare Maria; Proorocița Ana.

10 V 23 Sfinții Mucenici Mina, Ermoghen și Eugraf.

11 S 24 Cuv. Daniil Stâlpanicul și Luca; Sf. Mc. Varsava.

12 D 25 Duminica a XXVIII după 50-me. + Sfântul Spiridon al Trimitundinei; Sântul Alexandru.

13 L 26 + Sf. Mc. Eustatie și Auxentiu; Sf. Herman din Alaska.

14 M 27 Sfinții Mucenici Tirs, Leuchie, Calinic, Filimon și Arian.

15 Mc 28 Sf. Mc. Elefterie; Cuviosul Pavel.

16 J 29 Sfântul Proroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Teofana.

17 V 30 Sf. Proroc Daniil și cei trei tineri.

18 S 31 + Cuviosul Daniil Sibastru de la Voronet; Sf. Mc. Sebastian și Zoe.

19 D 1 Duminica a XXIX după 50-me. Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Aglaia.

20 L 2 Sf. Sfințitul Mc. Ignatie Teoforul.

21 M 3 Sf. Mc. Iuliana și Temistocle.

22 Mc 4 Sf. Mc. Anastasia, Hrisogon și Teodota.

23 J 5 Sfinții zece Mucenici din Creta; Cuvioșii Pavel și Naum.

24 V 6 Sf. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului).

25 S 7 (+) Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos.

26 D 8 Duminica XXX-a după 50-me. +) Soborul Maicii Domnului; Sfântul Nicodim de la Tismana.

27 L 9 +) Sf. Ap. Întâi Mc. și Arhidiacon Ștefan.

28 M 10 Sfinții 20000 de Mucenici arși în Nicomidia.

29 Mc 11 Sfinții 14000 de prunci uciși de Irod.

30 J 12 Sf. Mc. Anisia și Cuvioasa Teodora.

31 V 13 Sf. Ierarh. Petru Movilă. Cuvioasa Melania Romana; Cuv. Zotic preotul, hrănitorul copiilor orfani.

Pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Nicolae, arhiepiscopul Mirei Lichiei, făcătorul de minuni

6/19 decembrie

Cel între sfinți Părintele nostru Nicolae a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian. Mai întâi a strălucit prin viețuire călugărească; iar pentru viața lui îmbunătățită a fost făcut arhieru. Dar pentru că sfântul propovăduia cu îndrăzneală credința în Hristos a fost prins de mai-marii cetății, a fost bătut și chinuit, apoi aruncat în temniță, împreună cu alți creștini. Când marele și binecredinciosul împărat Constantin a ajuns, cu voia lui Dumnezeu, împărat al romanilor, au fost eliberați din legături toți cei închiși și, odată cu aceștia, și Sfântul Nicolae, care s-a dus în Mira. Nu după multă vreme a fost adunat de marele Constantin cel dintâi sinod de la Niceea, la care a luat parte și minunatul Nicolae.

Sfântul Nicolae a făcut multe minuni așa cum arată Istoria vieții sale. A izbăvit de la moarte pe trei bărbați năpăstuiți pe nedrept. Pe când aceștia erau în închisoare au aflat de timpul când aveau

să fie omorâți și au chemat pe sfânt în ajutor; i-au pomenit și de binefacerile ce le făcuse cu alții, cum izbăvise de moarte pe alți trei bărbați din Lichia. Iar Sfântul Nicolae, cel grabnic spre ajutor și gata spre apărare, s-a arătat în vis împăratului și eparhului; pe eparh l-a mostrat pentru că a defăimat împăratului pe cei trei bărbați, iar împăratului i-a arătat și i-a dovedit că bărbații aceia sunt nevinovați și că din pizmă au fost părați că au uneltit împotriva lui. Și așa i-a izbăvit Sfântul Nicolae de la moarte.

Pe lângă acestea a făcut încă și alte minuni. A păstorit dumnezeiește poporul ortodox și ajungând la adânci bătrâneți, s-a mutat către Domnul.

Dar Sfântul Nicolae nici după moarte nu și-a uitat turma sa. Că în fiecare zi face cu îmbelșugare bine celor ce au nevoie și-i izbăvește de tot felul de primejdii și nevoi, Căci și acum, ca și atunci, Același Dumnezeu lucrează prin sfântul Său minunile Sale cele fără de număr.

Pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Spiridon, făcătorul de minuni

12/25 decembrie

Cuviosul Părintele nostru Spiridon, făcătorul de minuni, a trăit pe vremea împăratului Constantin cel Mare și a lui Constantie, fiul lui. Era simplu la purtări și smerit cu inima. La început a fost păstor de oi. Apoi s-a însurat, iar după moartea soției a fost făcut episcop. Dumnezeu i-a dat harul tămăduirilor în așa măsură că a fost numit făcător de minuni.

În vreme de secetă a adus pe pământ ploaie; și iarăși, prin rugăciunea lui, a oprit ploaia cea peste măsură. A pus capăt foametei puse la cale de vânzătorii de grâu, dărâmandu-le hambarele în care țineau grâul. A prefăcut șarpele în aur și, după ce a scăpat pe sărac de nevoie, a prefăcut iarăși aurul în șarpe. A oprit curgerile râurilor. A dat la iveala gândurile păcătoase ale unei desfrânate, care îndrăznise să se apropie de el și a făcut-o să-și mărturisească păcatul. A astupat, prin puterea Sfântului Duh, gura celor ce se semețeau cu știința lor, la Sinodul de la Niceea. O femeie i-a cerut o sumă de bani ce o încredințase spre păstrare fiicei lui; sfântul a întrebat pe fiica lui, moartă mai de mult, unde a pus banii; și aflând de la ea unde erau ascunși, i-a dat stăpânei lor. A vindecat pe împăratul Constantie de boala de care suferea. A dat din nou viață copilului unei femei. A mostrat pe cel ce voia să-i ia din pricina lăcomiei o capră fără să o plătească și a făcut să fugă capra în ocol de la cel ce o

trăgea cu sila; iar după ce a numărat și prețul ei, capra a stat cu cele cumpărate. A vindecat mușenia unui diacon, căruia îi poruncise să spună o mică rugăciune pe vremea unei arșițe, iar el, pentru mărire deșartă, lungise rugăciunea și din pricina asta amuțise îndată.

Odată slujitorii bisericii au aprins

puține lumânări în biserică; când sfântul i-a ținut de rău, ei i-au răspuns că nu-i nimeni în biserică, așa că nu e nevoie de mai multă lumină; dar sfântul a luat mărturie din cer că avea privitori pe îngerii, care cântau împreună cu el rugăciunile. Pe cine nu va uimi minunea izvorării pe neașteptate a untdelemnului în candelă, când candela era să se stingă din lipsă de untdelemn! Multora le-a prezis cele viitoare prin darul său cel dumnezeiesc al cunoașterii de mai dinainte a lucrurilor. Pe episcopul Trifilie, care trăia în petreceri și desfătări lumești, l-a povățuit și l-a îndemnat să dorească mai mult bunătățile cele viitoare. A certat și a dat morții pe o femeie ce căzuse în desfrânare și care nu voia să-și mărturisească păcatul, ci spunea că a făcut copilul cu bărbatul ei, că a rămas cu el însărcinată, deși acela murise de unsprezece luni. În timpul verii, când soarele dogorea, capul sfântului era plin de rouă; prin aceasta Dumnezeu arăta cinstea ce i se va da. Că sfântul era milostiv și îndurător o arată întâmplarea cu cei ce au încercat să-i fure oile din turmă. Sfântul nu numai că a dezlegat pe hoții ce fuseseră înlănțuiți cu lanțuri nevăzute toată noaptea, dar le-a dat la plecare și un berbec, ca să nu le fie în zadar privegherea cea de toată noaptea.

Ocărmuind dar bine turma încredințată lui, s-a mutat ca să trăiască și să petreacă cu îngerii.

Pomenirea Sfântului sfințitului Mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu (Teoforul)

20 decembrie/ 2 anuarie

Sfântul sfințitul Mucenic Ignatie, urmaș al apostolilor, al doilea patriarh al Bisericii Antiohiei după Evod, a fost împreună cu Policarp, episcopul Bisericii Smirnei, ucenic al Sfântului Evanghelist Ioan. Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia împotriva parților, Sfântul Ignatie a fost adus înaintea lui. Împăratul l-a cercetat îndelung și a văzut că nu poate fi întors de la credința în Hristos. De aceea a fost chinuit îndelung și în felurite chipuri; dar arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis legat la Roma, păzit de zece ostași, ca să fie dat mâncare fiarelor sălbatice. În drum spre Roma, a întărit Bisericile din cetățile prin care trecea și se ruga să fie mâncat de fiare, "ca să ajung, spunea el, pâine curată lui Dumnezeu". În Roma a fost aruncat în stadion și a fost sfâșiat de lei și sloboziți asupra lui, de i-au rămas numai oasele cele mari. Pe acestea le-au adunat creștinii și le-au dus în Antiohia.

Se spune că Sfântul Ignatie a fost Copilul pe care l-a apucat de mână Stăpânul Hristos și l-a luat în brațe și a zis: "De nu se va smeri cineva pe sine ca pruncul acesta, nu va intra în împărăția cerurilor"; și: "Cel ce va primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește". De aceea a fost numit purtător de Dumnezeu. Pe Sfântul Ignatie l-a cinstit cu un cuvânt de laudă și cel între sfinți părintele nostru Ioan Gură de Aur.

TOT CERUL A LUAT PARTE LA BOTEZUL MEU

Mărturia Emanuelei Iancu, despre drumul pe care l-a parcurs de la Baptistism la Ortodoxie

- *Emi, care sunt primele tale amintiri legate de Dumnezeu?*

- Când eram foarte mică, mama mereu îmi citea din Biblie și îmi povestea despre Dumnezeu, despre viața lui Iisus, despre cei doisprezece Apostoli, îmi tâlcuia anumite pilde sau proverbe. Și bunicii mei îmi cântau cântări religioase și îmi vorbeau despre Dumnezeu. ...Dar, din păcate, și părinții și bunicii se găsesc pe un drum greșit. Ei sunt neoproteștanți, sunt bapțiști de mici, pentru că și părinții lor au fost la fel.

- *Cum te simțai când frecventai „adunarea”?*

- La început mă simțeam bine, mă rugam împreună cu ceilalți „participantii la adunare”, căci nu știam cum să-i numesc altfel... Eram copil, nu știam eu așa de multe! Dar apoi, când am crescut, am început să simt mersul la „adunare” ca pe o rutină. Era totul superficial, parcă mă duceam la teatru sau la un spectacol...

- *Nu-L simțai pe Dumnezeu?*

- Nu, nu-L simțeam. De multe ori, după ce săvârșeam vreun păcat, cu greu mă apropiam de Dumnezeu, pentru că nu știam dacă Dumnezeu m-a iertat. Mă muștră conștiința și anevoie îmi reveneam din acea apăsare sufletească, pricinuită de căderea în păcat. De multe ori, cădeam tot în păcatul respectiv. Mă simțeam tare departe de Dumnezeu! Mai târziu, am înțeles că sufletul nu poate găsi pace până nu se curăță de păcate, prin Sfânta Taină a Spovedaniei...

Când am ajuns la vârsta de 16-17 ani, am început să nu-L mai simt deloc pe Dumnezeu. Chiar dacă am făcut așa-zisul „botez” la bapțiști, lucrurile nu s-au schimbat deloc. Oricum, „botezul” îl făcusem mai mult îndemnată de mama mea. Aproape ajunsesem să nu mai cred în El, credeam mai mult în propria mea forță și căutam tot felul de argumente împotriva lui Dumnezeu! Dar Dumnezeu mereu mi s-a descoperit, mi-a arătat că există. Am încercat să-L caut pe Dumnezeu în altă parte. Astfel am ajuns întâi la evangheliști și apoi la pentecostalii harismatici...

La pentecostali am trăit o experiență care m-a marcat foarte mult și care m-a îndepărtat de Dumnezeu. La un moment dat, m-am dus cu ei la munte ca să ne rugăm cu toții pentru „vindecarea rănilor din trecut” și pentru „primirea Duhului Sfânt”. Și e firesc că dacă te rogi așa, aiurea, primești alte duhuri – duhuri rele. Eu speram ca aceasta rugăciune să mă liniștească sufletește, dar ce a urmat a fost groaznic pentru mine. Am căzut într-o depresie foarte mare, plâneam foarte des, nu știam în ce și în cine să mai cred, și căutam ceva care să-mi aducă pacea sufletească...

- *Și cum ai ajuns la Adevăr?*

- La Ortodoxie am ajuns printr-un băiat care locuia în Ploiești, un oraș apropiat de satul meu. I-am povestit ce experiențe negative am avut, i-am spus că eu nu mai cred în Dumnezeu, ci în propriile mele forțe... El a avut multă răbdare cu mine, mi-a explicat cât a putut și, în plus, mi-a dat niște cărți ortodoxe. Cât este de important să dăruim materiale de folos pentru suflet celor care Îl caută pe Dumnezeu, și nu numai! O carte, o revistă poate schimba complet un suflet...

La început, totul mi se părea atât de ciudat în Ortodoxie! Privind icoanele, mă gândeam că nu pot să mă rog unei picturi. Gândeam așa pentru că nu înțelegeam rolul icoanei. Însă tot acest băiat mi-a explicat cum stau lucrurile, cum că icoana nu este doar o pictură. Mi-a explicat că, dacă am o poză cu mama mea și o privesc cu drag, eu de fapt am acele sentimente nu față de hârtia din care este făcută poza, ci față de mama! Mi-a mai vorbit apoi despre icoanele făcătoare de minuni, despre icoanele care plâng sau din care curge sânge...

- *În afara acestui băiat, au mai fost credincioși care te-au ajutat să înțelegi Ortodoxia?*

- Da, nașa mea, de care m-am atașat mult. Mi-a fost întocmai ca o mamă; prin dragostea și dăruirea ei față de Dumnezeu și Biserică, m-a întărit mult în credință și m-a ajutat să depășesc ispitele. O apreciez și pentru faptul că nu judecă oamenii, niciodată nu arată cu degetul: „Fiecare cum își alege. Nu noi suntem judecători! Dumnezeu îi judecă pe toți, așa că mai bine ne vedem de drumul nostru”. Se ruga mult când avea probleme, îmi spunea să mă rog pentru ea, pentru că, la rândul său, trece prin diferite greutăți. Îmi dădea să citesc cărți ortodoxe, iar când aveam nelămuriri și-i puneam întrebări îmi explica cu multă dragoste – iar, dacă nu știa, întreba un părinte...

„Am simțit că sunt copilul lui Dumnezeu”

- *Ce ai trăit la început în Biserică?*

- Când am intrat în Biserică, chiar am simțit o mângâiere a Maicii Domnului! În primul an de facultate, am stat la mătușa mea și mă simțeam singură. Dacă mă duceam în biserică și mă rugam, parcă mă acoperea ceva cald! Simțeam că e cineva care mă iubește, mă simțeam împlinită. Când mă întorceam după slujbă la mătușa mea, nu mai simțeam acea singurătate. În biserică mă simțeam exact ca acasă la mine. Această stare de bine, de liniște sufletească îmi întârea pe zi ce trece convingerea

că sunt pe drumul cel bun, că aceasta este calea plăcută Domnului. De aceea am hotărât să mă botez...

- *Cum te rugai în perioada aceea, ce-L cereai lui Dumnezeu?*

- Ceream liniște și să mă lumineze, pentru că era o luptă și în familia mea, era o luptă și în sufletul meu – au fost multe, multe încercări. De exemplu, părintele care urma să mă boteze mi-a spus că, dacă am fost botezată la bapțiști prin afundare, trebuie să-mi facă doar mirungerea. Când am auzit aceasta, m-am mâhnit foarte mult, pentru că aveam nevoie de Botezul întreg, ca să mă vindec de rănilor sufletești pricinuite de căderile în păcat și să devin un om nou. Eram foarte derutată, pentru că am mai vorbit cu mai mulți preoți și unii îmi spuneau că trebuie să fac botezul complet, iar alții că am nevoie doar de mirungere. Nu mai știam ce să cred! Părintele respectiv, văzându-mi neliniștea, mi-a zis că o să întrebe episcopul.

Până la botez, însă, am fost acasă, pentru că îmi trebuia certificatul de naștere. În mașină, când mergeam spre casă, plâneam, pentru că nu eram împăcată cu ideea că o să mi se facă doar mirungerea. Când am ajuns în Ploiești, m-am întâlnit cu o prietenă de-a mea, neoproteștantă, și i-am spus că vreau să mă botez la ortodocși. Ea, firește, nu a fost deloc încântată de ideea mea și mi-a zis: „Eu zic să te gândești mai bine, pentru că nu cred că alegi ceva bun. Hai să ținem post amândouă și să ne rugăm, ca Dumnezeu să ne dea un răspuns!” Am fost de acord. Ea s-a dus acasă la ea, eu m-am dus la mine și m-am rugat la Dumnezeu. Totodată, așteptam un răspuns și de la părintele: ce va fi, botez complet sau mirungere? În minte aveam un gând clar: dacă părintele îmi va zice că o să primesc botezul, înseamnă că e de la Dumnezeu să mă fac ortodoxă, dar dacă părintele o să-mi spună că îmi va face doar mirungerea, atunci nu e de la Dumnezeu și o să dau înapoi... În scurt timp am primit răspunsul de care aveam nevoie – urma să fiu botezată, așa cum îmi doream. De aceea, atunci când prietena mea neoproteștantă m-a sunat să mă întrebe ce decizie am luat, i-am zis lîmpede că știu foarte bine ce fac!

- *Îți mai aduci aminte de trăirile pe care le-ai avut la botez?*

- Înainte de botez, m-am rugat sfinților, ca și cum i-aș fi invitat la botezul meu, să mi se alăture în momentul botezului. Atunci când m-am botezat (nici nu pot să explic în cuvinte!) am simțit tot Cerul în biserică. Era în sufletul meu fericire – dar nu o fericire lumească, ci una în care le simți pe toate! – și pace și liniște, și simți că în momentul acela ierți pe toată lumea și iubești pe toată lumea. La momentul cufundării în apă am simțit că strălucesc, că eram cu totul altă persoană, că se schimbaseră totul în mine. Și la mirungere a fost la fel – parcă nu-l mai vedeam pe părinte, parcă chiar Dumnezeu îmi făcea mirungerea, așa simțeam! Apoi, când părintele mi-a dat Sfânta Împărtașanie, m-am simțit cu adevărat copilul lui Dumnezeu... Poate că Dumnezeu mi-a arătat atunci o foarte mică parte din Rai, una foarte mică, pentru că nu putem noi să ne dăm seama cât de minunat va fi în Rai...

„Cel mai mare pericol pentru Ortodoxie îl reprezintă necredința ortodocșilor”

- *Ce ispite ai avut după Botez?*

- Nu am înțeles atitudinea vecinilor noștri, care își zic ortodocși și care îi reproșau mamei decizia mea. Ea îmi zicea: „Mă simt atât de rău când știu că vecinii și toată lumea ne bârfește, că tu te duci acolo, că nu mai suntem uniți. Noi eram un exemplu de familie unită!” O vedeam pe mama că suferă și iar se dădea o luptă în mine, pentru că nu știam pur și simplu ce să fac! O surpriză plăcută mi-a făcut-o unchiul meu, care era pastor. El mi-a zis să fac ce simt, numai să mă gândesc bine ce fac și să fiu creștină, pentru că „degeaba te duci la atâtea religii și nu rămâi nicăieri”. De asemenea, am căzut în mai multe rânduri în depresie – și atunci când se întâmplă să cad într-o depresie, îmi revin foarte greu.

Dar m-a ajutat Dumnezeu să redobândesc liniștea prin Spovedanie și prin primirea Sfintei Împărtașanii. Aceste Sfinte Taine ale Bisericii m-au întărit foarte mult, mi-au dat putere să trec peste aceste ispite! Dacă nu ajungem să mă spovedesc, simțeam pur și simplu că sufletul moare. După Spovedanie, mă simțeam eliberată total, împăcată cu mine, simțeam că Dumnezeu m-a iertat și apoi, când mă împărtașeam, mă simțeam copilul lui Dumnezeu – ca la botez. Mama, la un moment dat, mi-a zis: „Nu pot să te mai las la facultate, dacă tu te duci așa, aiurea...”

- *De ce spunea lucrurile acestea?*

- Pentru că vecinii noștri „ortodocși” se duc doar o dată pe an la biserică, iar mama mea îi vedea cum înjură, cum se duc la discotecă, și-mi zicea: „Și pe tine o să te învețe preotul să te duci la discotecă!”. Ea nu putea înțelege ce înseamnă Ortodoxia, credea că toți ortodocșii sunt ca vecinii mei... Vecinii noștri se duceau de Paști să se spovedească și să se împărtașească, apoi a treia

zi se duceau în club, iar mama credea că o să le urmez exemplul – de-asta era total împotriva!

Am auzit odată un cuvânt la un părinte: cel mai mare pericol pentru Ortodoxie îl reprezintă necredința ortodocșilor, nu sectele! Sunt foarte mulți ortodocși, dar din păcate unii doar cu numele... Și îmi pare rău pentru aceasta, pentru că Ortodoxia, dacă ar cunoaște-o toți, ar schimba multe suflete. Atunci cu siguranță că noi, ca popor, nu am mai fi în situația asta atât de jalnică: se face atâtea reclame la pornografie, la desfrâu, auzim de atâtea violuri, de tot felul de cazuri de sărăcie, de copii care se nasc cu diferite probleme, ne încercăm ca neam cu păcatul cumplit al avortului...

Dacă cei mai mulți dintre fiii acestui neam ar trăi așa cum se cuvine Ortodoxia – pentru că, așa cum spune Părintele Arsenie Papacioc, „singurul adevăr este Ortodoxia” – atunci și țara aceasta s-ar dezvolta economic. Dumnezeu ne spune să ne gândim întâi la El, și apoi celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra! Atunci când ești lacom și vrei tot timpul să ai, să ai cât mai mult, nu te interesează cei din jur, te privești numai pe tine, ești egoist, ajungi să fii tot timpul nemulțumit. Așa a ajuns și românul nostru: să fie tot timpul nemulțumit și să nu se mai mulțumească cu puținul pe care îl are. Probabil că, dacă s-ar mulțumi măcar cu puținul acela, Dumnezeu i-ar da mai multe binecuvântări... Câți oare dintre cei ce merg la biserică își fac măcar rugăciunile de înaintă și după masă? Câți știu să Îi dea slavă lui Dumnezeu și pentru necazuri? Câți Îi mulțumesc pentru ajutorul primit? Mi-ar plăcea să ne întoarcem la simplitatea vieții străbunilor noștri, să avem și noi credința lor...

„Cred că ar trebui să ducem o viață sfântă”

- *Ce ar trebui să facem fiecare dintre noi, cei din Biserică, pentru a-L mărturisii pe Hristos?*

- Ca să-L mărturisim pe Hristos, mai ales că suntem într-o eră în care păcatul se propagă cu o viteză foarte mare și multă lume pune accent pe lucrurile materiale, cred că ar trebui să ducem o viață sfântă – adică să vadă cei din jur că îndeplinim poruncile lui Dumnezeu, că împlinim Evanghelia Mântuitorului și cu viața noastră, nu numai cu vorba. Pentru că dacă una spunem și cu totul altceva facem, atunci îi vom sminti pe cei mai slabi în credință sau pe cei necredincioși. Este foarte important să facem cât mai multe fapte bune, să jertfim din timpul și din bunurile noastre pentru binele apropielui – chiar dacă acesta nu-L cunoaște pe Hristos. Să nu ne credem mai creștini sau mai puțin păcătoși decât cei de lângă noi, căci niciunul dintre noi, oricât de sport ar fi duhovnicește, nu este ferit de căderi de orice fel! Am citit despre oameni care duceau o viață de nevoiță extraordinară, dar de la un gând de mândrie sau de judecare a apropielui au căzut apoi în păcate grele, din care fie nu s-au mai putut ridica, fie s-au ridicat foarte greu...

- *Cum simți dragostea lui Dumnezeu?*

- Mi-a arătat de atâtea ori că mă iubește, ajutându-mă să-mi mărturisesc toate păcatele. Mi-era așa greu să mă duc la părinte, să-i spun tot timpul că repet aceleași greșeli! Dar Dumnezeu m-a ajutat, pentru că m-am rugat: „Doamne, ajută-mă să spun toate păcatele, să nu-mi mai fie rușine!” Și într-adevăr m-a ajutat, m-am spovedit și m-a ajutat să mă ridic.

- *Ce apreciezi cel mai mult la o persoană creștină?*

- Apreciez la un creștin când, oricât de greu ar fi în viața asta, nu este nemulțumit, nu cărtește, nu Îl mânia pe Dumnezeu – căci, dacă tu ești nemulțumit, Îl mânia pe Dumnezeu, Dumnezeu se supără pe tine. E ca și cum părinții tăi ți-ar da ceva de mâncare și ție nu ți-ar place mâncarea respectivă! Și normal că ei se supără, pentru că ei depun efort. Așa și Dumnezeu, depune efort cu noi ca să ajungem la un nivel spiritual, să fim tari și să fim cu adevărat modele, ca și sfinții – pentru că noi trebuie să ajungem sfinți până la urmă. Se spune că nu trebuie să fie nici o umbră de păcat în Cer!...

- *Ce înseamnă a crede cu adevărat?*

- A crede pentru unii înseamnă să fii nebul în zilele noastre. Pentru că un om care crede este cu totul detașat de lumea aceasta și se dedică întru totul lui Dumnezeu. Este foarte greu să crezi! Cel mai greu lucru în lumea asta este să crezi, pentru că atunci când îți propui ceva și zici: „Doamne, eu cred că Tu o să mă ajuți în lucrul acesta!” și apoi ai o mică îndoielă, se spulberă totul.

De-asta, credința nu stă numai în puterea ta – trebuie să-ți dea și Dumnezeu putere să crezi. Adică trebuie să ai tot timpul voință să crezi și să Îl lași pe Dumnezeu să lucreze în continuare cu tine. Dacă nu crezi, degeaba te numești creștin – pentru că prin aceasta ne deosebim de lume: prin faptul că noi credem. Dacă suntem creștini, atunci trebuie să credem. Credința se ține cu post, cu rugăciune și tot timpul, oriunde ne aflăm, să ne fie gândul la Dumnezeu.

Interviu realizat de Raluca Tânăseanu

Articol apărut în nr. 29 al revistei “Familia Ortodoxă”. Sursa: <http://www.familiaortodoxa.ro>

Muzică de excepție la biserica Sfântul Dumitru din capitală

Duminică, 11 decembrie, biserica *Sfântul Dumitru* a devenit neîncăpătoare pentru sutele de oameni care au venit să asculte slujba. Credincioșii au fost nevoiți să stea și afară, pe frig, pentru a auzi cântecele corului de muzică bizantină.

Iată impresia unor persane care s-au rugat la această Liturghie.

Este o cântare carte nu este cunoscută la noi în Moldova. Mă bucur foarte mult că a ajuns și la urechile credincioșilor din Republica Moldova (*Ecaterina Lutișina, enoriașă*).

Corul Sravropoleos se află pentru prima dată în Republica Moldova și a venit la invitația Institutului Cultural Român de la Chișinău.

Chiar dacă felul de a cânta se diferențiază de modul de interpretare de aici, membrii corului au rămas plăcut surprinși de receptivitatea moldovenilor.

Noi promovăm o monodie și mi-a plăcut foarte mult tradiția muzicală polifonică, armonică de aici, care este destul de vie și prezentă (*arhidiaconul Constantin Oprea, conductorul corului*).

Organizatorii susțin că nu le-a fost depoc ușor să aducă acest cor la Chișinău, dar că rezultatul a meritat.

Am văzut oameni cu lacrimi în ochi. Oameni atât de emoționați de această cântare încât emoția aceasta s-a transpus pe chipul lor. Earu lacrimi de bucurie (*Petru Guran, directorul ICR din Chișinău*).

Corul Stavropoleos a luat ființă în anul 1993, prin grija părintelui ierom. Iustin Marchiș, în prezent preot duhovnic la Mănăstirea Stavropoleos din București, dar și cu îndemnul renumitului pictor Paul Gherasim. Este format din clerici, teologi, studenți preocupăți și dornici de a reinvia muzica românească de tradiție bizantină.

În prezent, Grupul coral este condus de arhidiaconul lector univversitar doctor Gabriel Constantin Oprea, slujitor la Mănăstirea Stavropoleos și cadru didactic la Universitatea Națională de Muzică București, Facultatea de Compoziție-Muzicologie-Pedagogie muzicală, Secția Muzică Religioasă Bizantină.

Sursa: www.jurnaltv.md

Iar noi locului ne ținem, cum am fost așa rămânem

De Hramul Arhanghelilor Mihail și Gavriil am fost martorul unei sărbători inedite omagiate cu mult suflet – comemorarea la Ciulucani a 100 ani de la sfințirea bisericii din această localitate. Sărbătoarea ar fi fost una ordinară dacă nu se transforma într-o sărbătoare a întregului sat cu angajarea plenară a fiecărui locuitor al Ciulucanilor de la mic la mare. Evenimentul care inclus un serviciu divin la biserica din sat ținut de către un sobor de preoți în frunte cu Marian Boldescu, blagocinul de Telenești, dar și o sărbătoare festivă însoțită de agapă frățească a demonstrat că satul Ciulucani, 1700 locuitori, devenit primărie aparte după 2003 este o localitate cu oameni deosebiți care țin la obiceiuri, tradiții de credință și trecut notoriu.

Adânci rădăcini de istorie și tradiție

Satul Ciulucani despărțit de Mândrești doar printr-o stradă și care mulți ani, până la 2003 s-a aflat în componența comunei respective e atestat conform cercetătorului român Aurel Sava în două documente de epocă: un zăpis talmăcit din limba sârbă emis în jurul anilor 1600 în care Ionașcu Bărboșel din Biliceni vinde lui Nicoară logofătul a cince parte din jumătatea satului Dereneu, tranzacție la care este martor și un David dela Culucani. Aldoilea act este sd asemenma o talmăcire din limba sârbă a unui uric a domnitorului Constantin Movilă datat cu 23 august 1611 care „întărește boerului său Beldiman biv vornic cumpărăturile ce a făcut în trupul moșiei Sămășcani din Ținutul Orheiului de la nepoții Armanecei”. În „zapisul de marturii de la boieri și oameni buni” alături de David, biv părcălab, Gavril diiacul și Drăgan, stolnicul” e pomenit și Gheorghii dela Ciulucani, ceea ce ne-a făcut să concluzionăm că răzășii dela Ciulucani, sat aflat în creieri codrilor Moldovei pe râulețul Ciuluc la începutul sec. XV erau bine cunoscuți și văzuți la domnie, știau carte, erau inițiați în legile epocii. De fapt, ne spune Andrei Cibotaru, primarul localității Ciulucani ar fi o localitate mul mai veche chiar decât Mândreștii, la moment una din cele mai mari localități din regiune. La 1773-1775 satul Ciulucani avea 35 locuitori între ei un preot, dovadă că aici era și o biserică. Dislocarea sa între dealuri și locuri greu accesibile, făcea greu de depistat satul în fața unor năvăliri. Codrul și Ciulucul au fost frați cu noi în toate timpurile, este de părere primarul

-Am decis să organizăm această sărbătoare nu întâmplător. Deși în biserica fusese sfințită acum 100 ani de Arhangheli satul serba Hramul într-o altă zi, ceea ce era o nedreptate. Toți înțelegeau că nu e ziubn care trebuie, dar continuam s-o omagimem cum am prina saces obicei. Am decis să-l schimbăm, iar totodată cu acesta să facem și alte schimbări de mentalități care nici de cum nu se dau schimbate. Am mai dorit ca satul, să simtă responsabilitate pentru ceea ce se întâmplă pe vatra lor, a argumentat ideea sărbătorii conducătorul APL.

A fost o serbare care a cerut o perioadă bună de pregătire. În acest scop săteni de la mic la mare au făcut curățenie în cimitirul satului aflat chiar alături de biserică, activitate carea durat destul timp, activitate la care satul a participat masiv. Gunoul a fost evacuat, pomii și arbuștii neângrijiți cu anii au fost tăiați cu „drujbele” și trimiși cu căruțele la bătrânii solitari din sat. În locul lor copii de la gimnaziul din localitate au sădit acum o lună arbori și arbuști decorativi. Nu am văzut la cimitir decât două trei gardulețe în jurul mormintelor. Precum era să ne explice părintele Mihail Țaruș, nou paroh a bisericii este firesc ca locul de vechi să nu fie îngărdit sau stingerit de tot felul de bariere odată ce viața pământescă e și așa îngărdită de tot felul de restricții și bariere...

Pe teritoriul cimitirului am văzut și obeliscul în memoria ciulucănenilor căzuți în bătălii. Am rămas

mișcat când am găsit pe obelisc și lista a 27 săteni căzuți în I Război Mondial. Se cede că e unicul în Moldova obelisc din provincie unde nu au uitat de jertva de sânge a acestor soldați basarabeni din armata rusă cărora indirect, dar le datorăm prima rupere de la imperiu și Marea unire de la 1918...

Întâlnire de suflet

În căminul cultural frumos amenajat săteni i-au primit călduros pe consătenii lor vestiți în lume: Efim Josanu, publicist și scriitor, Igor Corman, diplomat, ex-ambasadorul R. Moldova în Germania, acum deputat PDM, dar și Ion Bâț, un tânăr cercetător științific la istorie, care a ținut o comunicare destul de captivantă despre biserici și viața comunității ortodoxe în ultimii 200 ani, Ion Paulencu, artist al poporului și profesor unversitar la Universitatea de Arte care a interpretat împreună cu patru studente ale sale a suită de melodii naționale, obiceiuri de nuntă și de Anul Nou inedite, părintele Marian Boldescu, blagocinul din Telenești care a prezentat sătenilor faximilul actului mitropoliei din 21 noiembrie 1911 care atestă sfințirea bisericii dela Ciulucani. În cadrul sărbării au fost prezentat un slid-chow cu imagini ale bisericii și cu lucrări de renovare al lăcașului și cimitir.

- Sunt onorat să fiu cu voi la un moment atât de sobru și festiv. Nu am avut asemena emoții se vede încă de atunci când de pe această scenă la vârsta de 7 ani am recitat poezia lui Gh. Coșbuc „Noi vrem pământ”. Pentru mine noțiunile de „baștină”, „acasă” înseamnă chemarea care o strig de când am plecat din sat: ori de câte ori mă gândesc la voi săteni mei dragi, ori de câte ori mă gândesc ce aș fi însemnat eu în acest secol trepidant și bezmetic, or de câte ori mă gândesc la trecătoarea clipă a existenței mele în fața ochilor îmi apare dealul acoperit cu cimbru și corovatic, dar și casa, cuibul cald cu părinți alături și lut în amintiri. Se spune că cea mai adâncă dragoste este cea fără de întoarcere. De câte ori vin la Chișinău dela Ciulucani mă întâlnește un panou cu zguduitoarele cuvinte „Nu uita de baștină”. Cum să uit de voi icoane ale copilăriei mele?

Maiestrul a făcut cadou bibliotecii și școlii cărțile sale „Cărările care ne cheamă acasă” și „Cartea jocurilor olimpice”.

- Personal sunt mișcat de evenimentul de astăzi. Deși am plecat de 25 ani de acasă și nu pot veni așa de des dar cele mai frumoase amintiri le am față de sat dar și de acest frumos lăcaș lângă care mi-am trăit copilăria, iar în cimitir se odihnesc pe vechi rudele mele între ele bunicii mei. Atmosfera caldă a sărbătorii ne-a mișcat sufletele și ne-a făcut să înțelegem valorile autentice al vieții. Bisrica trebuie să ne adune, credința trebuie să ne consolideze pentru a face în continuare fapte bune, a remarcat parlamentarul Igor Corman.

Mai mulți consăteni cu care am stat de vorbă au fost de părere că evenimentul nu a schimbat numai o sărbătoare dar și o altă abordare de atitudini față de credință, tradiții care trebuie păstrate și înmulțite, că comunitatea ca o familie mare trebuie să-și soluționeze problemele în comun și astfel să-și găsească rostul în aceste timpuri deloc simple.

Ion Cernei

OMUL SFINTEȘTE LOCUL...

Omagiu vrednicului de pomenire Episcop Dorimedont

*Ne despărți o vale a Cuboltei,
Un sat fiind în ceață-nvăluit,
O vale ce primi pe fiul Jertfei, -
atunci,-
O Sfântă Cruce, - astăzi, - ne uni.
O sfântă Cruce, ce-ți umbrește fii,
Se strâng, precum petale cad din flori.
Stăpâne, tu fusesei floarea, -
Iar noi petale-nmiresmate, pline de fiori...
Parfumul dragostei divine,
Lasatu-l-ai în țara cea de Sus
Iar fapta jertfei, ce ne-a-nvățat și se lucra în
tine, -
rămână și în noi, până vom da Răspuns!..»*

În ziua de 5 decembrie, cu toată negura timpului de afară, în locul unde râul Cubolta își duce la vale îngustimea pe sub un podet, într-o vale adâncă, a nins cu petalele dragostei divine, a nins cu noian de creștini, ce poartă în tainița sufletului lor amintirea vie și fapta reală, mărturia dragostei și plinătatea credinței Prea Sfințitului Dorimedont, a acestui Om ce a sfințit nordul.

Mulțime mare: copii mici, mai măricei, de școală, tineri, maturi și vârstnici, toți cu inima arzândă de dragostea învățată de la Prea Sfințitul Dorimedont, s-au adunat sub Omoforul Prea Sfinței Născătoare de Dumnezeu, călăuziți de Praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică, în biserica «Acoperământul Maicii Domnului» din satul Moșana, raionul Dondușeni, pentru a participa la o rugăciune comună de pomenire a Prea Sfințitului Dorimedont, primul Ierarh al Eparhiei de Edineț și Briceni, în cadrul Sfinței Liturghii și la slujba de sfințire a Memorialului ridicat în cinstea Sa la locul tragicului accident din seara zilei de 5 decembrie 2006.

Prea Sfințitul Dorimedont a fost și este pentru noi Apostolul care a păstorit nordul și care a învățat această zonă «împăienjenită de secte», după cum menționa Prea Sfințitul Nicodim, Episcopul de Edineț și Briceni. El ne-a învățat alfabetul Ortodoxiei și începutul faptei mântuitoare a dăruirii unuia pentru altul. Acest Om, prin jertfa sa, a înfipt o Sfântă Cruce, care va umbri pe fiecare trecător, și ne-a lăsat mărturie a Izvorului Vieții, - o fântână, care va adăpa setea oricărui muritor însetat. La ridicarea Memorialului în cinstea Episcopului Dorimedont a contribuit familia îndurerată, păstorită de odinioară ai Prea Sfințitului, fiii duhovnicești și toți cei care au dragoste sinceră și curată de Dumnezeu și de aproapele.

Anii au trecut precum fila, zilele s-au strecurat precum picătura, iar dragostea a rămas mai vie, mai neclătinată și neștearsă nici chiar de lacrimi. Prea Sfințitul Nicodim, Episcop de Edineț și Briceni, dimpreună cu un impunător sobor de preoți și diaconi, călugări și călugărițe, rude ale vrednicului de pomenire Episcop, fii duhovnicești din

cuprinsul întregii Moldove, cunoscuți, au înălțat rugăciuni în timpul Sfinței Liturghii, precum și pe tot parcursul procesiunii cu Sfânta Cruce, cu steaguri și cu «Sfinte Dumnezeule...», cântarea adusă Domnului, Care pe toate le plinește, până la Memorial.

Convoiu de slujitori și creștini, imediat după Sfânta Liturghie și Cuvântul Păstoresc de întărire, a urmat de-a lungul întregului sat, până la locul unde a avut loc tragicul accident atunci; iar acum, umbriți de Brațul Înalt al stăpânului s-a sfințit răstignirea de către Prea Sfințitul Episcop Nicodim, iar rugăciunea de sfințire a fântânii a fost adusă de către Arhimandritul Paisie (Cecan), frate al Prea Sfințitului Dorimedont și stareț al Mănăstirii Noul-Neamț.

Cel Neîncăput a ales ieslea și peștera săracă și rece ca să le sfințească, iar Prea Sfințitul Dorimedont, urmând calea smereniei, alege nu un sat dintre cele mai mari din partea de sus a țării, ci unul dintre cele mai mici. Alege nu un sat bogat prin case mari și impunătoare, ci unul cu niște căsuțe mici, altele aproape risipindu-se, un sat cu oameni frumoși la suflet, pe chipul cărora se citește supușenia și dăruirea.

În aceste clipe înălțătoare, când fiecare a cântat «Odihnește, Doamne...» și «Cu sfinții odihnește, Hristoase...», un «Doamne miluiește și-l sălășluiește în curțile Tale precum este scris...», cugetul treaz al fiecăruia a fost cercetat de gândul că suntem călători pe acest pământ, că nu avem aici «cetate stătătoare», că la trecerea sau mutarea noastră dincolo Prea Sfințitul Dorimedont va fi primul care ne va aștepta și ne va întâlni. Că va veni și timpul și rândul nostru să dăm un răspuns la tot ceea ce facem acum, aici pe pământ.

Cu grija părintească a Prea Sfințitului Nicodim au fost apreciați toți cei ce au ctitorit acest Memorial, fapt care îl vom relata și noi: Egumenul Hariton (Cecan), frate al Prea Sfințitului Dorimedont și slujitor al Lavrei Sfântului Serghe (Sergheiev-Posad, Rusia) și Protodiaconul Onufrie (Cecan), cel ce cu osârdie a fost permanent alături de Prea Sfințitul, până și în clipa tragică - au fost decorați cu medalia eparhială «Sfântul Vasile cel Mare». Apoi au fost menționați mulți dintre ostenitori, pietrari, fierari, zidari și toți înfrumusețătorii ai acestei vie mărturii, a celor ce «nu din mândrie ori slavă deșartă au făcut aceasta».

«Despărțirea este cel mai greu de suportat lucru din această lume pământească» - spunea în cuvântul său de învățătură după Sfânta Evanghelie părintele Alexandru (Paiul). Dar ce putem face noi, decât să mulțumim pentru toate, căci grădinarul ce seamănă florile pe pământ tot El le și culege și le ia cu Sine. El alege florile cele mai frumoase și le pune în gâstră Raiului. Să nădăjduim că Prea Sfințitul este o floare din cele alese, iar noi nevrednicii ne-am îndulcit din mirosul dumnezeiesc al milosteniei, al faptei bune, al răbdării și al iertării. Dorim la toți să urmărim povața Prea Sfințitului, făcând măcar puținul de fapte bune care ne vor însoți în Veșnicie.

SATUL MERENI ÎN VEȘMÂNT DE SĂRBĂTOARE

În ziua prăznuirii Soborului Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, creștinii din satul Mereni, raionul Anenii Noi, și-au sărbătorit hramul bisericii.

În această deosebită zi biserica din Mereni, împodobită în veșmânt de sărbătoare, a fost neîncăpătoare pentru creștinii dornici de a-și pleca genunchii în fața Domnului.

Slujba praznicală a fost oficiată de un sobor în număr de 14 preoți în frunte cu Protopopul de Anenii Noi, Protoiereul Igor Chelea.

La sfârșitul Sfinței Liturghii Protopopul de Anenii Noi, s-a adresat cu un cuvânt de mulțumire către părintele paroh Vitalie Șaramet dar și către enoriașii acestei biserici, apreciind eforturile acestora întru consolidarea și prosperarea comunității creștine dreptmăritoare din satul Mereni.

La eveniment a participat și artistul poporului, maestrul Serghei Ciuhrii, care a adresat un cuvânt de felicitare în adresa părintelui paroh, totodată menționând că: «parohia Mereni după mai mulți ani de muncă poate servi drept model demn de urmat pentru alte parohii atât din raionul Aneni Noi, cât și din întreaga republică».

Sărbătoarea sa încheiat cu o agapă frățască, bucatele fiind pregătite de gospodinele din Mereni după rețetele tradiționale moldovenești.

A fost propusă o Zi Mondială împotriva persecutării creștinilor

08.12.2011, - Arhiepiscopul Dominique Mamberti, secretarul Sfântului Scaun pentru relațiile cu statele, s-a adresat consiliului ministerial al Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE), reunit în zilele de 6 și 7 decembrie la Vilnius, Lituania. În discursul său, Arhiepiscopul a discutat, printre altele, despre migrație, care pentru Sfântul Scaun este un motiv de interes constant, mai ales în circumstanțele actuale ale crizei economice și financiare.

Mons. Mamberti a spus că există un consens tot mai mare în comunitatea internațională despre necesitatea acordării unei atenții tot mai mari migranților. A subliniat de aceea că este necesară sprijinirea reunificării migranților cu familiile lor, din moment ce "familia joacă un rol fundamental în procesul de integrare, dând stabilitate prezenței imigranților în noul mediu social. [...] Migranții, conștienți de drepturile lor, pot să fie mai siguri în a-și oferi serviciile și talentele, iar comunitatea ce îi primește, bine informată și respectând aceste drepturi, se va simți mai liberă în extinderea solidarității ei pentru a construi un viitor comun."

Prelatul a susținut apoi drepturile fundamentale ale omului, referindu-se în special la libertatea religioasă. "Dreptul la libertatea religioasă, în ciuda faptului că este în mod repetat proclamat de comunitatea internațională, precum și în constituțiile celor mai multe state, continuă să fie în mod larg încălcat." Papa afirmă în mesajul pentru Ziua Păcii că creștinii "sunt grupul religios care suferă cel mai mult pe motive de credință". Arhiepiscopul Mamberti a susținut apoi că "ar putea fi peste două milioane numărul creștinilor de diferite confesiuni care sunt în situații dificile datorită structurilor legale și culturale ce conduc la discriminarea lor". Din acest motiv a propus instituirea unei Zile Internaționale împotriva persecutării și discriminării creștinilor, "ca semn important că guvernele doresc să răspundă cu seriozitate acestei probleme."

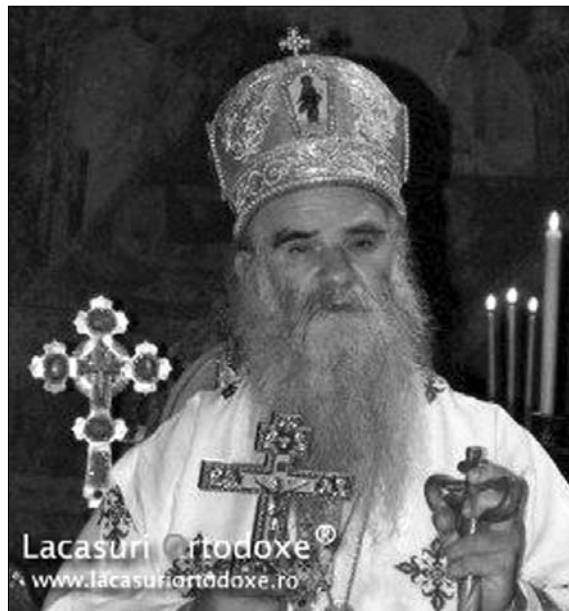
Slujbe în limba română la Kiev

Pe 13 noiembrie, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Vladimir, Mitropolitul Kievului și al întregii Ucraine, în altarul închinat Sfântului Ștefan al Catedralei „Adormirea Maicii Domnului” din Lavra Pecerska, a fost săvârșită prima Sfântă Liturghie integral în limba română.

Această inițiativă a cetățenilor români și moldoveni din Kiev, susținută de ambasadele României și Republicii Moldova, s-a bucurat de o atenție deosebită a Bisericii Ortodoxe din Ucraina. Astfel, de acum încolo, în același altar al catedralei principale din Lavra Pecerska vor fi săvârșite slujbe în limba română duminică și la marile praznice. Preotul slujitor, după cum ne informează Ziarul Lumina, va fi părintele Dumitru Popescu, originar din Bucovina de Nord, regiunea Cernăuți. La prima slujbă au participat și monahii pelerini români de la Mănăstirea Gruiu Lupului din Vâlcea, conduși de starețul Macarie Roman, care a slujit împreună cu părintele Dumitru Popescu. La slujbă au fost prezenți ambasadorul român Cornel Ionescu și consulul moldovean Nicolae Minea.

Amfilohije critică și acuză autoritățile din Muntenegru de persecuție

Conform unor, Mitropolitul de Muntenegru și Litoral, Amfilohije, a acuzat autoritățile din Muntenegru de persecutarea Bisericii Ortodoxe Sârbe (SPC) și a preoților săi.

Amfilohije a avertizat că cei care au luptat împotriva lui Dumnezeu au fost întotdeauna pedepsiți.

Amfilohije a criticat autoritățile din Muntenegru pentru restricționarea construirii de biserici și favorizarea Bisericii Ortodoxe Muntenegrene (CPC) non-canonice și nerecunoscută oficial, conform rapoartelor mass-media din Podgorica.

Mitropolitul a subliniat faptul că CPC a primit cea mai mare parte a fondurilor, din partea autorităților de Stat, al cărui scop a fost să distrugă Biserica Ortodoxă Sârbă (SPC), care a existat în Muntenegru de secole.

Amfilohije a mai declarat, de asemenea, că preoții SPC și el însuși au fost persecutați în Muntenegru, în timp ce conducerea Muntenegru, care împinge în sărăcie oamenii și distrug sute de companii, nu a fost judecată.

"Oamenilor li se spune, în Biserică, să nu mintă, să nu fure, să nu ucidă, să nu jefuiască sau să distrugă, ci să mănânce rodul muncii mâinilor lor", a subliniat Amfilohije, informează Serviciul de presă LONews al Agenției de știri Lacasuri Ortodoxe.

Viziuni despre viitorul Patriarhiei Ecumenice

Deși populația Turciei este compusă din mai mult de 99% musulmani, istoria ei bogată îi asigură un loc special în inimile creștinilor din întreaga lume, și în special ale creștinilor ortodocși.

Fiind o casă a celor mai vechi biserici creștine din lume – cum ar fi locul nașterii Sfântului Pavel și a Patriarhiei Ecumenice – pelerinii creștin-ortodocși și turiștii vin în Turcia din întreaga lume.

Cu toate acestea, astăzi, doar 2.500 de cetățeni turci grec-ortodocși au mai rămas aici.

Legea turcă impune ca clerul creștin-ortodox și profesorii să fie cetățeni turci, un regulament care cauzează probleme nenumărate Bisericii Ortodoxe din Turcia și care ar putea amenința în cele din urmă supraviețuirea sa instituțională.

Deși Patriarhia Ecumenică supraveghează 60 de biserici în Istanbul și în jurul Istanbulului, aceasta deține doar 28 de preoți calificați pentru săvârșirea Liturghiei. De asemenea, ea suferă din cauza lipsei profesorilor și călugărilor.

Una dintre mănăstirile ortodoxe ale Istanbulului, Mănăstirea Sf. Gheorghe – pe Buyuk Ada – străbate distanțe mari pentru a aduce călugări la slujbe. Din 1997, trei călugări greci din Mt. Athos au făcut drumul dus și întors între Istanbul și Salonic, putând locui în Turcia doar pe perioade de trei luni, cu vize turistice.

Când a fost întrebat cum de el și frații săi au ajuns în Turcia, părintele Kallinikos a declarat că acest lucru s-a întâmplat doar "prin voia lui Dumnezeu, fiindcă Îi place acest pământ".

Patriarhia Ecumenică ar prefera o soluție mult mai stabilă, însă, pentru problemele forței de muncă – una care să le permită mai multor oameni de genul părintelui Kallinikos să își urmeze chemarea.

Șeful Biroului de presă al Patriarhului Ecumenic și al Biroului de Relații Umane, părintele Dositheos Anagnostopulos, declara pentru publicația SE Times, că cea mai mare speranță a Patriarhiei este aceea ca actualul guvern turc să redeschidă Școala Teologică Ortodoxă de la Halki, pe care guvernul a închis-o în anul 1971.

În prezent, nu există nicio școală pentru formarea clerului ortodox creștin în Turcia.

Părintele Anagnostopulos consideră că redeschiderea școlii de la Halki ar fi "imperativă" pentru îmbunătățirea libertății religioase în această țară.

De asemenea, el constată că, în 1960 existau aproximativ 200.000 de creștini grec-ortodocși în Istanbul, aproape de 100 de ori mai mulți decât în prezent.

Potrivit Părintelui Anagnostopulos, "presiunea aplicată de către guvernele anterioare turce, i-a forțat pe acești oameni să plece". "Această presiune a dispărut în ultimii ani, dar cei care au plecat nu sunt capabili să se mai întoarcă", a adăugat el.

Patriarhia speră ca, celor care doresc să se întoarcă, să li se permită să se întoarcă și, cu documentele corespunzătoare, să devină preoți sau profesori.

El ar mai dori, de asemenea, ca guvernul turc să acorde permise de muncă străinilor creștini ortodocși care doresc să vină să muncească în calitate de preoți sau profesori.

Părintele Anagnostopulos prevede pentru viitorul Turciei, un viitor al unei națiuni cu cea mai mare multiculturalitate din regiune. "Diversi imigranți se îndreaptă spre Turcia, din toată lumea, pentru a găsi de lucru, iar mulți dintre ei sunt creștini", mai spune el.

Când va veni momentul, speră el, creștinii vor putea să se închine în mod liber.

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la "Curierul Ortodox" pe anul 2012

MATERIALELE PUBLICATE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox
Publicație
în limba română
Indice de abonare: 22034

Adresa
redacției

"Curierul Ortodox". Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44
<http://www.curierulortodox.info>
fustei_nicolae@yahoo.com

REDACȚIA
Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru TOLICO - redactor tehnic

Tipografia "Prag"
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 800
Comanda: 2391